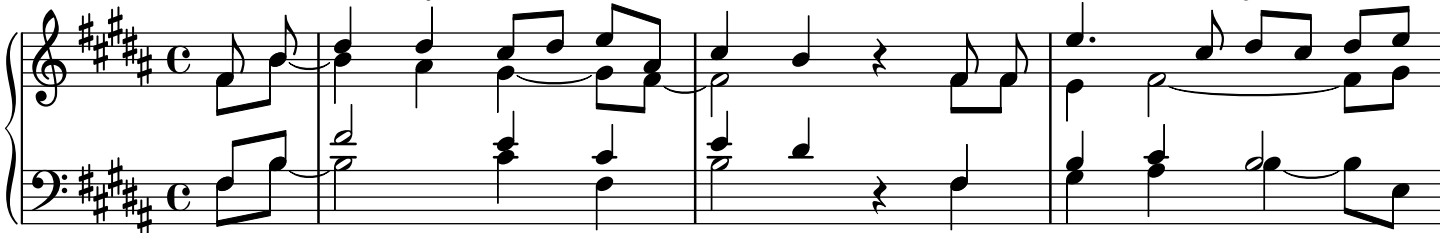

904 Tvůrce mocný

transpozice 4

1. Tvůrce moc - ný ne - be, ze - mě a co svět se jme - nu -

je, je - hož bož - ství všech - no plé - mě v celém

svě - tě zje - vu - je; te - be, Pá - na pá - nů,

vzý - vám, kte - rý sí - dlíš na ne - bi, to - bě

pí - seň chvá - ly zpí - vám, te - be duch můj ve - le - bí.

2. Ať jsem srdce šlechetného,
 Pane, přispěj silou svou,
 v těžkých pracích stavu mého
 nenech klesnout mysl mou.
 Starost mnohá duši tíží
 v trpkých zkouškách života,
 oko tvé však na mě shlíží,
 přeje mi tvá dobrota.
3. Souží-li mě nedostatek,
 k tobě budu volati;
 sejmeš smutek, sejmeš zmatek,
 když tě budu vzývati.
 Chceš, abychom jako k Otci
 v tísní k tobě volali,
 od tvé lásky, od tvé moci
 všechno dobré doufali.
4. I když někdy zarmucuje
 protivenství srdce mé,
 důvěra mě povzbuzuje,
 abych vzýval jméno tvé.
 Když je nejhůř, ty jsi nejbliž,
 naši lidskou bídu znáš,
 u tebe je pomoc nejspíš,
 protože jsi Otec náš.
5. Nebudu se nouze báti,
 vždyť Bůh o mě pečuje;
 když mě přítel nechce znáti,
 naděje má v Bohu je.
 Jestli kříž a protivenství
 na ramena měl bych vzít,
 Kristův příklad v člověčenství
 chci vždy na paměti mít.
6. Kdyby pak mě pomyšlení
 na smrt blízkou soužilo,
 nad tím, že již léku není,
 srdce mé se rmoutilo:
 Bože, vírou požehnanou
 potěš duši sklíčenou,
 že smrt těla je jen branou
 v říši nebes blaženou.

2. Ať jsem srd - ce šlec - het - né - ho, Pa-ne, při - spěj si - lou

svou, v těžkých pra - cích sta - vu mé - ho ne-nech

kles - nout mysl mou. Sta - rost mno - há du - ši tí -

ží v trp - kých zkouškách ži - vo - ta, o - ko tvé

však na mě shlí - ží, pře - je mi tvá dob - ro - ta.

3. Sou-ží - li mě ne - do - sta - tek, k to - bě bu - du vo - la -

ti; sej - meš smu - tek, sej - meš zma - tek, když tě

bu - du vzý - va - ti. Chceš, a - by - chom ja - ko

k Ot - ci v tís - ni k to - bě vo - la - li, od tvé

lás - ky, od tvé mo - ci všechno dob - ré dou - fa - li.

4. I když něk - dy zar - mu - cu - je pro - ti - ven - ství srd - ce

mé, dů - vě - ra mě po - vzbu - zu - je, a - bych

vzý - val jmé - no tvé. Když je ne - jhůř, ty jsi

nej - blíž, na - ši lid - skou bí - du znáš, u te -

be je po - moc nej - spíš, pro - to - že jsi O - tec náš.

5. Ne-bu - du se nou - ze bá - ti, vždyť Bůh o mě pe - ču -

je; když mě pří - tel ne - chce zná - ti, na - dě -

je má v Bo - hu je. Jes-tli kříž a pro - ti -

ven - ství na ra - me - na měl bych vzít, Kristův

pří - klad v člo - vě - čen - ství chci vždy na pa - mě - ti mít.

6. Kdy-by pak mě po - my - šle - ní na smrt blíz - kou sou - ži -

lo, nad tím, že již lé - ku ne - ní, srd - ce

mé se rmou - ti - lo: Bo - že, ví - rou po - žeh -

na - nou po - těš du - ši sklí - če - nou, že smrt

tě - la je jen bra - nou v ří - ši ne - bes bla - že - nou.